01/09/2019

“Ο Θεός θέλει και σε αγαπά χωρίς να πρέπει να κάνεις κάτι”

/ Γνώμες

Π.Χαράλαμπος (Λίβυος) Παπαδόπουλος

Τελικά τις εντολές του Θεού προσπαθούμε να της εφαρμόσουμε επειδή αγαπούμε τον Θεό ή επειδή φοβόμαστε την οργή του και την απώλεια του παραδείσου; Η μήπως επειδή φοβόμαστε τον εαυτό μας, και μέσα από τα «ασκητικά κατορθώματα», ισχυροποιούμε ακόμη περισσότερο το εγώ μας; Αλήθεια αγαπάμε τον Θεό ή τον παράδεισο Του; Δηλαδή τον πατέρα μας αγαπάμε ή την περιουσία του;

Τα λέω αυτά, διότι συχνά ακούω και λαμβάνω το ερώτημα, «πάτερ εάν ο Θεός είναι αγάπη, αποδοχή και έλεος, μήπως τελικά ανοίγει η πόρτα για να αμαρτήσουμε; Μήπως αυτή η αγάπη του Θεού γίνει το άλλοθι της ραθυμίας και αμαρτίας μας;».

Αντιλαμβάνεστε οτι τα παραπάνω ερωτήματα, κρύβουν γενικευμένο άγχος για απόλυτο έλεγχο. Μια δίψα τα πάντα στην ζωή μου να είναι κάτω από τον «δικό» μου έλεγχο. Να τα ορίζω όλα, ακόμη και την σωτηρία μου. Μα στην τήρηση των εντολών του Θεού δεν κινούμαι από φόβο και απειλή, αλλά από έρωτα, πόθο και αγάπη. Τον αναζητώ ως το απόλυτο νόημα της ύπαρξης μου, ως την ολοκλήρωση

της βαθιάς ελλείψεως μου, ως απάντηση στην απειλή του θανάτου. Είναι η σωτηρία μου, δηλαδή η ολοκλήρωση μου.
Εάν χρειάζομαι το φόβο και την απειλή της κόλασης για να αγαπήσω τον Χριστό δεν ξέρω τι αξία μπορεί να έχει η αγάπη αυτή. Προσπαθώ με τις ελλειμματικές δυνάμεις μου, να εφαρμόσω τις εντολές του Θεού, όχι γιατί φοβάμαι αλλά γιατί αγαπώ. Όχι γιατί θέλω τον παράδεισο του, αλλά Εκείνον. Κι όπως έλεγε ο Άγιος Πορφύριος, “εγώ θέλω τον Χριστό ακόμη και στην κόλαση”. Αυτό είναι το υγιές χριστιανικό φρόνημα. Ο παράδεισος και η Βασιλεία Του Θεού, είναι το αποτέλεσμα μιας σχέσης και όχι ενός επιτεύγματός.
Πάντως από την μικρή μου ποιμαντική εμπειρία, εκείνο που πραγματικά αποτελεί άθλο και ασκητικό κατόρθωμα στο χώρο της εκκλησίας, είναι η αποδοχή αρκετών μελλών της, ότι η σωτηρία είναι δωρεά της σχέσης με τον Θεό. Δε το δεχόμαστε. Θέλουμε να κερδίσουμε τον Θεό και όχι να ηττηθούμε από την αγάπη Του. Το εγώ επαναστατεί ζητώντας ικανοποίηση και δικαίωση, θέλει τον απόλυτο έλεγχο. Αναφέρει ο Α. Κατσιάρας, «Δύσκολο πράγμα η σχέση με τον Θεό, γιατί βγάζει άχρηστη από την αρχή τη φιλαυτία μας. Η ασκητική της σχέσης συνίσταται σε τούτο το «ασκητικό κατόρθωμα», να δεχτείς ότι μπορεί κάποιος, και εν προκειμένω ο Θεός, να σ αγαπά, όχι επειδή τα κατάφερες, αλλά επειδή Εκείνος έτσι θέλει να σ αγαπά, χωρίς καμία αιτία ή έμπνευση. Όπως είναι και πολύ εύκολη η σχέση με τον Θεό, αν αποδεχτείς ότι ο Θεός θέλει και σε αγαπά χωρίς να πρέπει να κάνεις κάτι, πέρα από το να δεχτείς ότι τίποτα δεν μπορείς να κάνεις για να τον εμπνεύσεις και να τον προσελκύσεις, όπως και τίποτα δε μπορείς να κάνεις για να τον αποτρέψεις να σ αγαπά….».